

טיב הקהילה

שבת הנוכה |

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרב"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

לב העם לדעתם של אלו שהם בחינת משה בימינו. וכן הוא בכל התורה כולה, בכל עת שאני מוצא דין ודברים בין צדיק לרשע הריני מוצא פתוח פה להיות למליץ עבור הצדיק.

שונים הם פני הדברים בבואי לפרשת וישב גם שם אני מוצא דין ודברים וחילוקי דיעות, ואכן גם שם יש למחר ולהופיע ולעשות סדר כמו בכל דין ודברים אך כמובן שאת מעמדי איני מנצל כדי לצדד עם איזה צד חלילה, שם הריני משבר את אזני האנשים ואומר להם: רבותי! אין לכם על מה להתערב אינכם מבינים את המסתתר מאחורי היוכחים והמעשים וחווה דעתכם כאן היא שווה כקליפת השום ועל כן הדירו גלגלם מכאן ואל תדושו בדברים שאין לכם בהם שום שיג ושיח.

כעין זה – הסביר רבי בן ציון – הוא ענין היוכח בין הגדולים והצדיקים כעת, יש המצדדים לאסור את הבחירות ויש המצדדים להתיר ולחייב. ועלינו לדעת כי הצדק עם כל אלו הראויים לצדד ולהורות להם מותר לחוות דיעה ולהם מותר להורות וגם למחות על הצד הנגדי, אך כל מי שאין לו כח להורות, איך יתערב ויטיל דופי על איזה צד שהוא?

רבי בן ציון ביקש בעיקר לבטא את הנמשל, ועלינו לדעת שהצדק עמו בדבר הנמשל ועל אחת כמה וכמה עם המשל... לאור הדברים עלינו לדעת שגם פשוטו של מקרא אין אנו מבינים ובבואנו לדברי יהודה שאמר 'מה בצע כי נהרוג את אחינו והיתה עצתו לכו ונמכרנו' אסור לנו לפרש את דבריו כמשמען חלילה ויעיד על כך נימוקו בפסוק שלאחריו, בו אמר 'יד אל תשלחו בו כי אחינו בשרנו הוא', את דבריו לא אמר כי אם מתוך רצון להטיב עם יוסף, ולא חלילה להיפך.

ורואים אנו גם שבשעה שבירך יעקב את בניו טרם מותו היה משבח את יהודה על כך, כנאמר שם (ספ"ט ו) 'מטרף בני עליה וברש"י שם: סלקת את עצמך ואמרת מה בצע עכ"ל. הרי לנו מכאן שאין לנו שום השגה בדברים אלו, ויעקב ראה בכך טעם לשבח.

דברים אלו צריכים ללמד על הכלל כולו, היינו על כל הסיפורים שבתורתנו הקדושה, שכולם לאו להנות ניתנו, כלומר, לא נאמרו בתורה לשם סיפור דברים, שהרי סיפור הוא דבר המקובל על הדעת, וכאן אנו רואים שאלו הסיפורים לאו להבנה ניתנו, והחולק על כך, הוא מחלל את התורה, וכאילו אומר שאותה תורה שרוצה להורות לנו את הדרך בה נלך, מערבת בדבריה גם עניני חולין, וחס לנו מלומר כך, וראה דבריו החריפים של הוזהר הקדוש (חלק ג' דף קכ"ב) במי שטועה לחשוב כך.

אמנם כלל נוסף עלינו לדעת, והוא שגם אם מדובר בדברים שהם למעלה מהשגתנו, מותר לנו לפרש את הדברים גם כמשמען הפשוט, כי מאחר שהסיפורים נאמרו בתורה בודאי להורות באו, וכדי להורות צריכים הדברים להתפרש כמשמען, כי רק מתוך כך נוכל להפיק ע"ז לקחים ומוסרים.

ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו וכספנו את דמו: לכו ונמכרנו לישמעאלים ונדנו אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא וישמענו אחיו: (לך טו כ)

קוצר ההשגה בסיפרי התורה

הנה עלינו לדעת כי כל הפרשה כולה נשגבה היא מבינתנו, ואין אנו יודעים כי אם זאת שהשגבים הקדושים לא עשו מה שעשו כל עוד שלא השיגו שוהו רצון העליון, אך כל עוד שהיה המדובר בענין הריגת יוסף עוד אפשר לומר שגם לנו יש בית אחיזה לכל האמור, ועדיין היו יכולים לשבר את אזנינו ולומר שהיתה כאן וויכוח בענין המלכות אם היא שייכת ליהודה או ליוסף, ולפי דעתם התחייב יוסף מיתה כדן 'מורד במלכות', ודכן דברים כעין אלו נאמרים בספר הקדוש 'שפת אמת'. אך בבואנו לדבר בענין המכירה, שם אנו רואים שהם בכלל הדברים שעליהם נאמר בספר 'בן סירא' 'במפלא מטרך אל תדרוש, ובמכוסה מטרך אל תחקור' (תנינה ג'). עלינו להודות שהדברים נשגבים מאוד מבינתנו, ובקוצר שכלינו אין אנו יכולים לפרשם.

ויפה הגדיר המגיד הירושלמי הגאון הצדיק רבי בן ציון ידלר ז"ל, את פרשת יוסף ואחיו. היה זה בימיה הראשונים של שלטון הערב רב בארץ הקודש, כשהתכוננו למערכת 'בחירות', אז נתעוררו חילוקי דיעות בין גדולי ישראל שבאותה תקופה, הבית דין הגדול שבירושלים ועוד כמה מגדולי ירושלים ובראשם הענק הגדול הגה"ק מסאטמאר ז"ע אסרו כל לקחת חלק באלו הבחירות ומאידך היו גדולים וצדיקים שלדעתם היתה ההשתתפות בבחירות בגדר חוב קדוש.

מובן מאליו שברחובות העיר נפרשו על הכתלים הקריאות של ב' הצדדים הבית דין הגדול שבירושלים הוציא קריאה הקוראת לכל החרדים לדבר ה' שלא יתנו יד לעוברי עבירה ולא יטלו שום חלק באלו הבחירות. מאידך הוציאו 'מועצת גדולי התורה' של 'אגודת ישראל' קול קורא' על חובת ההשתתפות באלו הבחירות. באותה תקופה פגש כ"ק מרן בעל הבית ישראל מנור זצ"ל בהגאון הצדיק רבי בן ציון הג"ל, והתעניין הבית ישראל מהי חוות דעתו של רבי בן ציון, ורבי בן ציון השיבו: השקפתי על החילוקי דיעות אלו היא כהשקפתי על פרשת וישב!

כשביקש הבית ישראל לרדת לעומק כוונתו, נענה רבי בן ציון והסביר: ראה הלוא 'מגיד' אנכי, ובבואי אל פרשת 'קרח' הריני יודע שפרשה זו יפה נדרשת יש כאן מחלוקת, חילוקי דיעות בין דברים כל הסובבים מתענינים במה המדובר, ורוצים גם הם לחוות דיעה בענין, וגם אני מנצל את מעמדי, וכמגיד מנוסה הנני רואה לנכון לצדד עם משה ולשבר את אזני השומעים למה הצדק עם משה דוקא. ובו בשעה לכוון חיצו איש על קורח של אז ועל קרח של היום. כמו כן בבואי בפרשת שלח שבו נחלקו המרגלים על משה והסיתו גם את העם נגדו, גם שם הריני מתערב ועושה סדר, הריני מדבר נגד אלו שהם בגדר מרגלים של ימינו ומטה את

יושב
כ"ז כסלו תשפ"ד
המסע לפי אופק ירושלים

זמני הרלקת הנרות ומרצ"ש

4:00	הרה"ג
5:15	מוצ"ש"ק
5:52	ר"ת

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

9:18	סו"ת א'
8:11	סו"ת ש"א
9:50	סו"ת ב'
8:59	סו"ת ש"ב

הליקן מס':

705

טיב המערכת

מדליקין בהן בחנוכה

ברוסיה הקומוניסטית עומדים זוג יהודים בליל ראשון של חנוכה, ובהתרגשות רבה אחרי שהסיטו את הילונות מדליקים הם נר ראשון של חנוכה, בשקט הוא שר את השירים כדי שלא ישמעו אותו בחוץ, ולפתע דפיקות בדלת, מהר כיבו את הנרות ופתחו את הדלת בדלת עמד קצין ק.ג.ב. לתדהמתם היה מבתו רך ולא קשות שוטרים נוספים לא היו אתו, הוא ביקש להיכנס לתוך הבית, משהוכנס ביקש שימשיכו 'ב'טקס', ברידה היתה להם? הדליקו שוב את הנרות והמשיכו לשיר, הוא ישב מול הנרות ועיניו זולגות דמעות לעתים מצטרף לשיריהם ועתים שותק או בוכה, כשסיימו קם לצאת והודיע שיבוא גם מחר, והוא הגיע למחרת וגם בשאר ימי החנוכה, והוא המשיך להגיע גם בשנים הבאות עד שזיכה הש"ת אותם ואותו לצאת מגבולות רוסיה, מחשכה לאורה.

חג החנוכה שונה במהותו מכל שאר החגים שהרי ימי החג הם ימי חול שבהם אנו עושים מלאכות כבשאר ימי החול, וכך הוא נקרא בספרים הקדושים 'ימים טובים של ימי החול', דווקא לכן יש לו מעלה שאין בשאר ימים טובים הוא 'מדה' אל כל אהו, גם לפשוטים וגם לרוחקים וכך מפרש החידושי הר"ם זע"א את מאמר חז"ל 'פתילות ושמינים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת – מדליקין בהן בחנוכה, הנה ידוע כי 'צ' ד' נשמת אדם, ונר רומז לנשמות ישראל, ושנים נשמות שהם ל"ב רחוקות שאפילו נר שבת אינו מאיר את נשמתם אבל נר חנוכה מאיר אפילו אותם ולכן מצוותו דווקא משחשכת דווקא במקומות הנמוכים כי שם הוא מאיר, במקום שאין שום נר אחר יכול להאיר.

בחנוכה לא צריך להיות 'מוחלס', ולא צריך פרוטקציות, כל אחד יכול ליכנס לקבל את אור הנרות ולהאיר בהם את נשמתו, רק צריך לפתוח את העיניים ולכן כדאי לשבת מול הנרות ולהביט בהם וכך מובא בספרים שראוי לשהות חצי שעה מול הנרות והאור כבר יכנס לתוך הנשמה ודליק אותה ויבעיר את הלב לעבודת הש"ת בשמחה ובהתלהבות.

(רפ"ט טיב המערים-חנוכה)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

י"ד הועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

זאת הנוכח

א. הנוהר מן השמן ביום השמיני [דאלו מה שנותר בלילות הקודמין יכול להשתמש בו בלילות שאחריהן] עושה לו מדורה ושורפו בפני עצמו, ודוקא כשנתן בו מתחילה רק כדי שיעור הצריך למצותו אלא שנכבה באמצע ונשא, ולכן אסור משום דהוקצה למצותו, אבל אם נתן מתחילה שמן הרבה בנר מותר להשתמש עם הנוהר לכתחילה ו"א דאף בכ"ג אם נתן את השמן בסתם הדוקצה כל השמן למצותו, אם לא שהתנה מתחלה שלא יהא נאסר אלא בכשעורו (סי' תרע"ז ס"ד ובמ"ב שם).

ב. אבל אסור להניחו לשנה הבאה לנו הנוכח משום דחיישין לתקלה ואפילו להניחו בכלי מאוס זודאי לא יבוא לאכלו ג"כ אסור, דחיישין שמא יבוא להדליק ולהינות הימנו (מ"ב שם סק"ט).

ג. המנהג אצל הצדיקים לעשות סעודה גדולה ביום השמיני הנקרא זאת הנוכח, ובדאי יש בזה כוונה ובפשיטות נר דאפשר מפני שהוא גמרה של מצוה, והוא ע"ד שכתב הרמ"א בסי' תרס"ט שעושין סעודת משתה לגמרה של תורה, וכמ"ש בא"ר שם בשם רב"ח דה"ה לגמרה של מצוה (ליקוטי מהר"ח).

ד. זאת הנוכח הוא גמר החתימה מראש השנה ויום כיפור (תולדות אהרן זיטאמיר). וכ"כ בספר טעמי המנהגים בשם ליקוטי מהר"ל שיום זה זאת הנוכח הוא השלמה על הימים הנוראים ועל כן על כל איש מישראל להעלות על זכרונו כעת את כל הקבלות טובות שקיבל על עצמו בתורה ותפלה ובמעשים טובים, וירבה להתבונן מה חובתו בעולמו (טיב המועדים הנוכח).

ה. ומתאמרא משימה דהרה"ק מרוזין ז"ע דמה שצדיקים יכולים לפעול בפטילת נעילה יש בכוחו של יהודי פשוט לפעול ביום זאת הנוכח, והיום הוא גדול כוחו עד למאה, ולכן ישתדל כל אחד להקדיש מזמנו לתפילה ובקשה שיזכה להתקרב אל ד' ליראה ולהאבה אותו ולעשות רצונו כל ימי חייו. ואף מי שלא זכה לשוב כהוגן בימים הנוראים, עדיין לא אירח את המועד, ויזדרז לשוב אל השם ביום הקדוש הזה (שם).

איסור הנאה מנר הנוכח

א. אסור להשתמש בנרות הנוכח, ודין זה אמור לכל הנרות ואפילו אותן שמוסיפין המהדרין בכל לילה, ואפילו אם רוצה לאכול אצלן סעודת שבת דהוי סעודת מצוה גם כן אסור. והטעם כדי שיהא ניכר שהוא נר מצוה לפרסם הנס, ועוד משום דכיון שתיקנוהו ע"י נס שנעשה במנורה עשאוהו כמנורה שאין משתמשין בה כלל (סי' תרע"ג ס"א ובמ"ב שם).

ב. אפילו תשמיש עראי כגון לבדוק מעות או למנותן לאורה ג"כ אסור, ואפילו מרחוק שאין ידיו סמוכות לנו (שם).

ג. ואסור להשתמש בו אפילו תשמיש של קדושה, כגון ללמוד לאורה, וה"ה בנרות הנוכח של ביה"כ, שאסור להתפלל מעריב אצלן כל זמן שלא דלקו חצי שעה. ויש מהירין בתשמיש של קדושה, ואפשר דיש להקל בלימוד דרך עראי כשאין ידיו סמוכות לנו וצ"ע (שם ובביה"ל ד"ה ויש עיי"ש).

ד. הדוקא כשהוא משתמש עכ"פ תשמיש עראי, אבל כל שאינו משתמש כלום ה"ז רשאי לישב בביתו בשעה שער הנוכח דולקת, ואפילו אם לא הדליק את השמש כנהוג ולא עוד, אלא אף מותר לו לילך לאורן שלא יכשל ואינו מחויב להעצים עינו, דזה לא מיקרי תשמיש (מ"ב שם סק"א ובשע"צ שם).

ה. לאחר שעבר חצי שעה מעת הדלקתה מותר להשתמש לאורה, ומכל מקום יש מחמירין שכל זמן שהנרות דולקות לא ישתמש לאורן, משום הוואה שלא ידע להלק בין תוך זמן שיעורו לאחר זמן שיעורו (סי' תרע"ב ס"ב ובמ"ב שם) ולענין תשמיש קדושה אפשר דאין להחמיר וצ"ע (ביה"ל סי' תרע"ג ד"ה ויש מי שמתיר).

ו. נר הנוכח אינו נאסר בהנאה אלא לאחר שהודלק שכבר נעשה בו מעשה, אבל הזמנה לנו הנוכח אינו אסור, וה"ה אם כבה והודלק תוך זמן איסורו אסור בהנאה משא"כ אם כבה לאחר זמן איסורו (מ"ב סי' תרע"ג סק"א ועי' בשע"צ שם). ויש פוסקים שסוברים דאם נתן בסתם הקצה למצותה הכל (מ"ב סי' תרע"ב סק"ז).

ז. יש מי שכתב שאם נפל לו איזה ספק בדין הנוגע לנו הנוכח וצריך לעיין בספר ואין לו נר אחר, הוין מן הנרות של הנוכח מותר לעיין לאור הנר ההוא ואף שיש לדחות ראיותיו, מכל מקום נראה פשוט דכיון שהוא דרך עראי מותר (שערי תשובה סי' תרע"ג סק"ד עיי"ש).

ח. קטן שהגיע לחינוך צריך להדליק נר הנוכח, אסור להשתמש לאור נרותיו שהדליק (הליכות שלמה פ"טו סי"א).

ט. השמן והפטילות שנותרו ביום השמיני לאחר ההדלקה, עושה להם מדורה ושורפן בפני עצמן, שהרי הוקצו למצותו ואסור ליהנות מהן, ואפילו אם ירצה להניחו לשנה הבאה ג"כ אסור, אפילו אם יניחו בכלי מאוס שבדאי לא יבוא לאכול, דחיישין שמא יבוא להדליק ויהנה ממנו (סי' תרע"ז ס"ד ובמ"ב שם).

בשבת הנוכח זוכה כל איש ישראל לאור קדושת שבת הנוכח

פתילות ושמינים שאמרו חכמים

איחא בגמרא (שבת כא:), "פתילות ושמינים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן בשבת מדליקין בהן בחנוכה בין בחול בין בשבת, ביאור הדברים שישנם פתילות שאין האש נאחז בהם כראוי, כמו כן ישנם גם שמינים שאינם נמשכות היטב אחר הפתילה, ומשום כן אסרו חכמים להדליקם בשבת דחיישין שמא לא תעלה השלהבת כראוי בנרות הללו ומתוך כך עלול להנותר את הנר בעצם יום השבת קודש, אבל בנר הנוכח לא חששו לזה ולכן מותר להדליק אפילו בשמינים ופתילות שאינם דולקים כראוי.

בחנוכה מאירים כל נשמות ישראל

ברם הצדיקים והקדושים מתלהטים היו ביותר ממאמר גמרא זה, ומרגלא בפומיהו לומר כי ענין גדול ונשגב במעלת קדושת ימי החנוכה רמזו לנו חז"ל בדבריהם הקדושים.

כי הנה לקראת שבת צריך האיש הישראלי להתכונן ולהכין עצמו בסליחין בששת ימי המעשה שיחיה ראוי לקבל ולקלוט את הארת השבת קודש, ורק מי שהכין עצמו כדבעי הוא יוכל להתעלות ולהתענד בקדושת השבת קודש באנפאה נהירין ובהירוי עילאת, וככל שהתייגע וטרח יותר כך תגדל הארת נשמתו ביום השבת קודש, אולם מי שלא הכין את עצמו כראוי וכונן יקשה עליו ביותר להאיר ולהבהיק מנעם זו השבת, וכבר אמרו חז"ל (עבודה זרה ג.) "מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת מי שלא טרח בערב שבת מוסיך יאכל בשבת".

אך שונה הדבר הוא קדושת ימי החנוכה שמסוגלת להעלות ולהאיר נשמת כל אדם מישראל כיקוד אש להבת שלהבת בין אם הכין עצמו ובין אם לא, עד שאפילו הנשמות הנדחות והרחוקות בהגיע ימי החנוכה והדלקת הנרות מאיר נשמתם באור יקרות מלאים זו ומפיקים נגה ונאה זיווה בכל העולם.

בחנוכה יורד השי"ת למטה מעשרה אל האדם לקרבו

על פי זה ביארו בספח"ק את הטעם שמצוות הדלקת נר הנוכח הוא למטה מעשרה טפחים ובפתח ביתו מבחוץ (ש"ע סימן תרע"א), כי הנרות הללו מאירין ומדליקין אף במקומות הנמוכים ואף בנשמות הנדחות העומדין בחוץ.

וראה נא את לשון קדשו של הרה"ק בעל המאור עיניים ז"ע (פרשת מקץ דרוש לחנוכה): "ולכן נר הנוכח הוא למטה מעשרה, כי מעולם לא ירדה שכינה למטה מעשרה, רק שהשם חושב מחשבות לבלתי ירח סמנו נדת היה על ידי נס שהשם כביכול מוריד למטה מעשרה ומתקרב אל האדם להשיבו ולהחזירו אליו, וכל זה הוא על ידי מצות הדלקת נרות הנוכח, וכאז כן עתה בכל דור בבוא עת חסן מצוה זו".

ולכן אמרו חז"ל פתילות ושמינים שאין מדליקין בהן בשבת מדליקין בהן בחנוכה, כי הנה מתנה טובה שבבית גוי השם נתנה לנו את השבת לקרב האדם אל בוראו, כי שומר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו, כדכתיב (ישעיה נ"ב) "שומר שבת מחללו - אל תקרי מחללו אלא מחל לו (שבת קי"ח). רק שקשה עליו על האדם ליכנס בתוך קדושת שבת כי רם ונשא הוא השבת, כי הוא שם דקדושה בריך הוא ואין יכול לקרב אל מקום גבוה ורם כזה, אך בחנוכה כביכול השם מוריד את עצמו למטה מעשרה אל אדם לקרבו, עד כאן לשונו.

כדרך זה פירש הרה"ק האמרי אמת (חנוכה תרס"ז) את הכתוב שאומרים בהלל (תהלים קנ"ג) "כי הנה אנו לי ובימי אקרא, וקשה, וכי הקב"ה צריך להשפיל אנו ככדי לשמוע את מוצא פי האדם והלא מלוא כל הארץ כבוד, אלא יש לומר, שהכוונה הוא לימי החנוכה שבהם גם אלו הנמצאים למטה ומשולכים בדיוטה התחתונה זוכים שכביכול מטה הקב"ה את אנו אליהם ומאזין אל קריאתם ועל ידי זה יכולים לשוב ולהתקרב אל השי"ת.

בשבת הנוכח יש עליה לכל נפש מישראל

מעתה תשכיל להבין את גדל מעלת ויקרת קדושת האיש ישראל בשבת קודש של הנוכח יותר משבתות אחרות, עד כי אפילו אנשים שהם בדרגה נחותה, שבכל השבתות אין להם עליה, הרי שבשבת זו, על ידי הנר של הנוכח, גם נשמתם זוכה לאור בהיר ולעליה.

שהרי כבר נפסק להלכה (ש"ע סימן תרע"ט) כי בערב שבת מדליקין תחילה את הנר של הנוכח ורק לאחר מכן את הנרות של שבת, ונמצא שמיד בשעה שמדליק את נר החנוכה מיד מתלהט ומתקדשת נשמתו בקדושתה של הנוכח שדרכה לדרת ולהאיר עד למטה ומיד אחר כך כאשר השבת קודש פורסת כנפיה כבר יכולה קדושת השבת שתיאחו בנשמתו המאירה כבר בלאו הכי מקדושת החנוכה, ואחר שכבר נאחזה בו קדושת השבת אמרינן כי אפילו 'כתבה אין זקוק לה' (שבת כא:), שהרי עתה כבר מאירה נשמתו באור השבת קודש.

אף אפשר להוסיף ולומר עוד, על דרך המובא בספרים הקדושים (ראש דוד - פרשת מקץ, וביני יששכר - חודש כסלו מאמר ד), שכל העניין שקבעו חז"ל את ימי החנוכה לשמונת ימים, הוא בכדי שתמיד יחול שבת קודש באחד מימי החנוכה. ויחנך לומר, כי הסיבה שביקשו חז"ל שיחול לפחות שבת אחת בין ימי החנוכה, הוא היות ולא רצו להחמיץ את ההארה המיוחדת שיש בשבת הנוכח, שהרי בשבת של הנוכח יש עלייה לכל אדם מישראל, אפילו מי שבשאר שבתות אינו זוכה לזה, על כן ראוי שיחיה תמיד לפחות שבת אחת בתוך ימי החנוכה.

ונעלה הדבר מעל כל ספק, שבזכות אלו הקדושות של שבת וחנוכה מסוגל האדם להאפיל במעלות הקדושה והטהרה, עד כי יכול להפך את לבבו ממש מן הקצה אל הקצה, וכדרך שביארו הצדיקים בטוסה ז"ע הנסים, "טמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים", שהטומאה נמסרת ביד הטהרה והרשעות נכנעת ביד הצדקות, כלומר, שבחנוכה מסוגל כל אחד להפך את לבבו שעד עתה נפלה בטומאה וברשעות ולהימסר אל צד הקדושה והצדקות, ואפילו מי שעד עתה לא היה בבחינת צדיק, מעתה ייהפך לבבו אל השי"ת וייכנס בתוך מדות הקדושה והטהרה.

ולסיים ראיתי בספר 'חשובה לטובה' בשם הרה"ק רבי חנוך הענין מאלכסנדר ז"ע: שאמר, די נטוע איןן זאנן, שישבת זה הוא שבת גדול, כי שבת הוא התגלות אלקית, כמו שנאמר (שמות לא ג') 'לדעת כי אני ה' מקדשכם, והוא בספר אהרן, ז'בים ביד מעטים נכון הוא שהיה גם אבל 'טמאים ביד טהורים' מה היה הנס, אלא זה היה הנס שמהטמאים נעשה טהורים מרשעים נעשה צדיקים, כי היה אז התגלות אלקית, וכששניהם יחד שבת וחנוכה הוא שבת גדול, כי חנוכה והתגלות, ושבת התגלות.

סיפורי השגחה פריטים שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

עניין של צננ

רציתי לצאת לשיבה והדרך הייתה קשה לי מעט, לפתע עצר לידי רכב והנהג הציע לי טרמפ. הנהג הינו יהודי בעל לב שבור לחלוטין שפשט רגל. ממיליונו גדול הוא הפך לבעל חוב גדול. הוא שפך את ליבו וניסיתי לעודדו. במרחק כמה בניינים מהישיבה היה פקק גדול שלא זז. אמרתי לו שיתבונן ויראה כמה הקב"ה משגיח עליו עד כדי כך שכדי שיוכל להרחיב בדיבור איתי מכיוון שהוא זקוק לכך, הקב"ה יצר פקק, על אף שאני יכול ללכת את הפקק הקטן הזה ברגל עד לשיבה, אבל מכיוון שהקב"ה עשה את זה כדי שנוכל לדבר אז אני לא יורד מהרכב וכך דיברנו כל צורכו.

הוא שמח מאוד והתעודד מכך שהקב"ה משגיח עליו, מכיוון שאדם שפושט רגל מרגיש לפעמים שהקב"ה כביכול לא אוהב אותו והסיר ממנו את ההשגחה, וכאן הוא ראה בחוש שהקב"ה משגיח עליו ואוהב אותו, וזה שהחליט לקחת לו את הממון זה לא אומר שהקב"ה הפסיק לאהוב אותו חלילה, כי אם חשבונות של הקב"ה כלפיו שאין אנו מבינים מה השיקולים של הבורא יתברך...

לפני שיצאתי מהרכב אמרתי לו: 'אני מאמין שיש לך ספק אם אני צודק או שהפקק היה סתם מקרה בעלמא... לכן תראה לך סימן שברגע שאצא מהרכב, הפקק ישתחרר, ואז תאמין שהקב"ה אוהב אותך ומשגיח עליך!!! הוא חיך חיוך של הסכמה ואכן ברגע שיצאתי מהרכב שלו הפקק השתחרר במידתי!!!'

הקב"ה משגיח על כל אחד ואחד מאתנו ואוהב אותנו כבן יחיד. מי ששם משקפיים שחורות רואה רק שחור, מי ששם עדשות צבעוניות רואה צבעים יפים, רק צריך לשים את המשקפיים הנכונות ולעבור את הקשיים עם חיוך...

בעל המעשה: מורינו הרב שליט"א

הפענוח לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פריטית פוזנן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס

בפסק: 15326517922

או ל: o.y.wines@gmail.com

וכאדם אחר לגמרי, ונהפך ליהודי כשר, שמעיקר הדין אין לו חיים אחר אביו ואימו ומשפחתו הגויים.

ומעתה הלא דברים קל וחומר, ומה אם איש גוי נאמר 'אשר בשך חמורים בשד' (יחזקאל כג כ) בא מקוה זה ומחפכו בטבילתו לאיש ישראל המובהק, ונוטע בו את טבעם ואופיים של עם סטלה 'ממלכת כהנים וגוי קדוש' (שמות יט ו). - על אחת כמה וכמה שיוכל בנקל לתפוס איש יהודי הטובל בג, להפוך את לבבו ונפשו לטובה כדי לעשותו יותר 'יהודי', להעלות ולרוממו שיהיה יהודי יותר טוב להוסיף קדושה על קדושתו וטוהרה על טוהרתו, לזכך את נשמתו ולקרבה אל יצרה ב"ה.

לפיכך משתדל אני בכל כוחותי שלא לוותר על סטלה נפלאה אדירה זו!

ויש נוהגים בהכנה למצוה ללבוש בגדי שבת בעת הדלקת הנר, כדי להתעורר בחשיבות ערכה הנעלה של קדושת המצוה.

ויש המרבים בתפילות ותשבחות בהכנה למצוה ליד הגרות לבקש ולהתחנן לפתיחת הלב המוח לעבודת המצוה הגדולה. וכן בנתינת הצדקה קודם המצוה כד"א (תהילים יג טו) "אני בצדק אֶחְזֶה פָּנַי".

והכלל בכל שכיוצא בזה הוא 'נראה נהרא ופשטיה', יברר כל אחד לפי נפשו ועניינו מה מעוררו בהכנה למצוה עם חיות [מיט א'ברעון] ושמחה.

ועל כך אמר החכם מכל אדם בספר החכמה (משלי ב, ד-ו): "אם תִּבְקֶשֶׁנָּה כִּכְסָף וְכִמְסֻמוֹנִים תִּחְפְּשֶׁנָּה, אֵז תִּבְיִן יְדִאתָ ה' וְדַעַת אֱלֹקִים תִּמְצָא, כִּי ה' יִתֵּן חֵקְמָה מִפִּי דַעַת וְתִבְוָנָה".

-> <->

שמחה של מצוה

עיקר יסוד גדול באופן צורת קיום מצות 'הדלקת נר תנוכה היא בעשייתה מתוך 'שמחה של מצוה', שזו היא מהות פנימיות אמיתית קיום המצוה ולא שיתפוס את הנר כמי שכפאו שד, וימלמל ברכה יבשה וידיק נרותיו כמו 'רובוט'...

כאשר הודעק על כך הנביא בדבר ה' (ישעיה כט, ג): "וַיֹּאמֶר ד', יֵעָן כִּי נִגַּשׁ הָעָם הַזֶּה בְּפִי וּבְשִׁפְתָיו כְּדֹבֵי זָלָו וְלִבּוֹ רַחֵק מִמֶּנִּי, וְהָרִי יִדְאֶת אֹתִי מִצְוֹת אֲנִישִׁים קֹלְפָה וּגוֹ'".

מִן רַבִּינוּ הָאֲר"י ז"ל הִיא מְרַבָּה לִלְמַד וְלַהוֹרֵי בְעֵינָי נִשְׁגַּב זֶה וְכֵן מְבֹאֵר בְּתַבְרֵי (שער רוח הקודש, כוונת האפר) שכל התוכחה שבתורתנו הקדושה באה רק מחמת חסרון שמחה של מצוה בעבודת השם. וזה פירושו הפסוק (דברים כח מז) 'תחת אשר לא עבדת את השם אלוהיך בשמחה וטוב לבב מרוב כל - שיאין הכוונה שלא עבדת את השם אלא אף שעבדת ויצאת ידי חובת השולחן ערוך... מכל מקום לא שמחת ונהנית בטוב לב בעבודת השם כפי שהתך שמח ונהנה בשפע הגשמי שמשפיע לך השי"ת. [וכבר הארכנו בענין זה בעזרה"י כיד ה' הטובה בספר מיוחד 'טיב השמחה', עיין שם באורך]. עיקר נקודת 'שמחה של מצוה' היא הסיפוק הפנימי, בהנאת הנפש והנשמה מתוך שהאדם מוקיר ומעריך מאוד את מצוותו, ומחבבה בחיבתו ובהנאת שמחה של מצוה.

אספרה נא לפניכם בענין זה טיב עובדא אחת שקיבלתי מפי מחו' הרה"צ הישישי רבי ועלולוי א'ייזנבאך זצ"ל מפה ע'יה"ק ת"ג, אשר ממנה ניקח לימוד מוסר נפלא על חשיבות 'שמחה של מצוה'.

וכה סיפר:

לפני שנים רבות היו שני חברים קרובים אוהבים וידידים נאמנים זה לזה, שעברו יחדיו חלק גדול בחייהם הצעירים המשותפים. הם למדו יחד בילדותם אצל אותו מלמד, וכן בימי הבחורות המשיכו גם כן יחדיו בלימודם בשוות, ואף לאחר מכן בשנות העמידה.

ונהגו ברבות הימים נעשה אחד מהם לצדיק גדול, רבי מפורסם לחסידים רבים מגדולי תלמידי תלמידיהם של תלמידי הבעל שם טוב הקדוש ז"ע ומקברניטי הדור. ויצא שמו לתהילה כנאון קדוש וצדיק גדול פועל ישועות בקרב הארץ, שרבים משכימים לפתחו ונושעים אצלו.

ואילו החבר השני נתמנה בתור רב באחת הערים אמנם היה אף הוא רב גאון ותלמיד חכם חשוב, אבל לא זכה למדרגות העצומות של חברו הרבי הקדוש. אותו חבר שנעשה לרב כשהגיע אליו השמועה מן הנוראות שמחולל תבוא מגדולי צדיקי הדור, והרבצת התורה שלו שמגדל תלמידים וחסידים לאלפים התפלא מאוד על כך, ורצה להבין פשר דבר, מדוע לא זכה גם הוא להתרומם ולהתעלות כתבירו? הרי שניהם למדו יחדיו בשוואה אצל אותם מלמדים לשניהם היו כשרונות דומים ושניהם התמידו בתורה בחברותא בשוואה. - וכיצד זה נעשה החבר רבי גדול בעל רוח הקודש ובעל מופת צדיק גזר והקב"ה מקיים (מ"ק טז:), ואילו הוא לא זכה לכל זה? - כך היה מרבה לחשב ולתהות בדבר בינו לבין עצמו.

ונהגה לו הרב רעיון כיצד יוכל להתחקות מקרוב אחר הנהגתו של הרב, בהיותו עוסק | הפשך בעבוד הבא |

כלומר, בעת שיצאו הכהנים החשמונאים הקדושים משרתי השם בעזו גבורת נפשם אל המלחמה כנגד מלכות יון הרשעה, לא שיערו בנפשם שיתרחשו עמהם ניסים ונפלאות עצומים כאלה, רק חירפו נפשם במסירות נפש הגמור על קידוש השם.

והיינו 'אשר הערו למוות נפשם', כעין שנאמר בתפילת תנה (שמואל א ג טו) "ואשפוך את נפשי לפני ה'". ופירושו תיבת 'העד' היא מלשון לעדות ולשפוך, שהערו ושפכו נפשם למוות.

וביאר המכון בזה כי לפי המבואר במדרשים וביוספין וכתבי קורות מלחמת החשמונאים לא היה במלחמתם שום סיכוי ואפשרות טבעית להדוף ולנצח מלחמה כבדה כזו. כי היוונים עלו ובאו כנגדם בהמוניהם רבי רבבות אנשי צבא חמורים במיטב כלי

זיין, רוכבי פרשים ופילים אימתניים שלא יתכן כלל לקומץ קטן של בודדים לצאת לקשרי המלחמה כנגד צבא אדיר כזה.

לפיכך כל עצם יציאתם אל המלחמה לא היתה עם שום 'הכנת צבאית' מסודרת, כיצד לנצח ולהביס את מלכות יון האדירה, רק הגור עזו נפשם ללחום מלחמה ה' צבאות על מנת ליהרג על קידוש השם!

וכוונת תיבות הללו כפשוטם ממשי, 'אשר הערו למוות נפשם', כאשר לא היה שייך בשום אופן בדרך טבעית לנצח מלחמה כזו. ומהאי טעמא גופא היו רוב בני ישראל סבורים שאין לצאת להילחם עם היוונים מחמת שהיא מלחמה אבודה מראש, והרי זה כתאבד עצמו לדעת.

אך החשמונאים ידעו שבעת קשה כזאת של דורו של שמה, עלינו לצאת במסירות נפש, להשליך נפשנו מנגד, כדי להילחם את מלחמת ה' בגיבורים.

וכבר העלה מר"ן רבינו הכסף משנה (הל' יסודי התורה פ"ה ה"ד) שמי שמוחק כעדיק וחסיד בודאי שרי ליה למסור נפשו על כל מצוות התורה. וז"ל הרב הכסף שם: "אם הוא אדם גדול וחסיד ירא שמים ורואה שהדור פרוץ בכך, רשאי לקדש את השם ולמסור עצמו אפילו על מצוה קלה כדי שיראו העם ולמדו ליראה את השם ולאהבו בכל לבם" עכ"ל הוהב.

ועל כך מבקשים אנו מלפני ה' אלקינו ואלקיי אבותינו שתהא חשונה ומקבלת ויקרצה לפניך מצות הדלקת נר תנוכה, כאלו כונתי כל הפגנות שפגנו הכהנים משרתי השם בעת אשר הערו למוות נפשם בשביל כבוד שמך הגדול הנבחר והנזכר. - דהיינו גופא מה שכווננו הכהנים כשהערו למוות נפשם, שיהא הכל 'שביל כבוד שמך הגדול, ואין להם בלבבם ונפשם כי אם כוונה זו בלבד, שהיא סבלת את כל הכוונות, להרבות כבוד שמך.

ועתה בשעה גדולה זו של מצות הדלקת נרות תנוכה מתעלה איש ישראל למדרגה נשגבה מאוד, עד שיוכל אף איש פשוט לכוון באותה כוונה של מסירות נפש 'אשר הערו למוות נפשם בשביל כבוד שמך הגדול! [הגם שבשאר ימות השנה לאו כל מוחא סביל דא כנודע]. - כי החשמונאים הצדיקים הכינו ופעלו זאת לדורות עולם, ואחר שכשבו הם והכינו את הדרך לדרגה זו, שוב יכול כל המתדבק בהם ליכות גם כן להתקרב לכל הפחות בנגיעה במידתם להעלות ולרומם את עצמו לדרגה הנשגבה של תפילה נוראה כזו שתהא מצוותו חשונה ומקובלת [כאלו כונתי כל הפגנות שפגנו הכהנים משרתי השם!]

ללמדך עד היכן מגעת מצות הדלקת נר תנוכה:

[מתוך 'טיב המועדים - תנוכה (עריכה מחודשת), תפילות ומסירות התנוכה פירוש לשם יחיד]

-> <->

הכנה למצוה

יחפש לו אדם דרכים ישרים ומעשים טובים וכוונות, שעל ידם יכין עצמו כראוי אל המצוה להתעוררות לב והשתוקקות חיבור איתן במצוה היקרה של הדלקת הנרות.

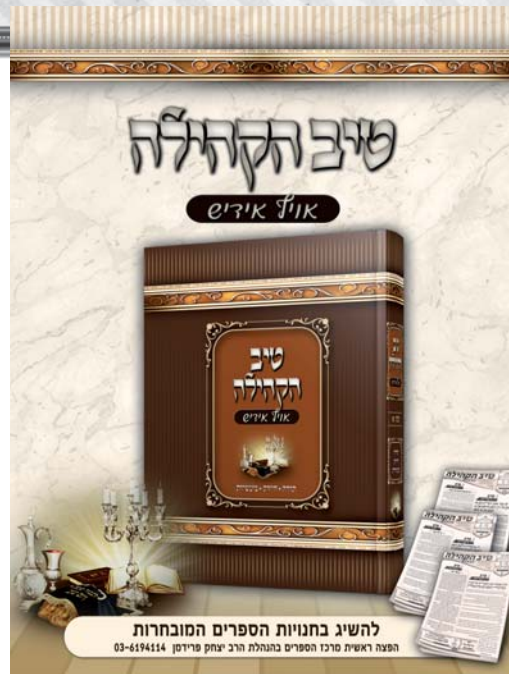
יש הנוהגים לטבול במקוה קודם הדלקת נר תנוכה לטהרת לב ונפש, כדי להאיר ולזכך את הנשמה לקיום המצוה ברגש וחיות יתירה.

ומעשה ברבה הגדול של ירושלים עיר"ה, מרא דארעא דישראל, מרן הגאב"ד רבי יוסף חיים זוננפעלד זצוק"ל, שהיה מנהגו ללכת בתדירות לטבול במקוה טהרת, ולא נמנע ממנה זה גם כשהמים היו צוננים וקרים מאוד, ואף שלא היה זה דבר קל עבורו, מכל מקום על המקוה לא וויתר. וכדרכו בקודש להתעצם בגבורה ועזו בכל דבר 'לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם, היה מתגבר כארי בהשכמת הבורק לטבילת המקוה בקור הגדול!

[כנודע ממרן הבעש"ט הך' זיעונוכ"י ותלמידיו, גודל סגולת תיקון העצום שבטבילת מקוה קרה צוננת כמ"ש שאף כי אין לנהוג בסיופיים בזמנינו, סיווף זה יש בו צרי ומרפא נפלא לגוף נפש ונשמתו].

בהודמנת אחת נשאל הגר"ת מדוע מקפיד הוא כל כך, ועורה ומתייגע קשות בענין הליכות אל המקוה וטבילתו במים הקרים והצוננים?

פתח רבי יוסף חיים את פיו בחכמה, ואמר, הדבר פשוט! כאשר מתבוננים בכוחו האדיר של מקוה זה דגן, הלא רואים אנו שהוא יכול לקחת אפילו גוי גמור ולהפוך אותו לאיש יהודי! שהרי הגוי החפץ להתגייר עליו לטבול טבילת מצוה במקוה, שעל ידה נוצרה יצירת בריה חדשה 'כקטן שנולד' (יבמות סב, ג)

להשיג בחנויות הספרים המוכרות... הפצה ראשית מרכז הספרים בהנחלת הרב יצחק מירדן 03-6194114

רוחה הוא לפניו אדם זקן אשר איננו פוחד כלל מן החיות המסוכנות השורצות ביער. התפלא המלך בכיבדים להתעסק גם בסחורה כשלא היה סיפק ביד בני קהילתם להחזיקם כראוי] יצא בדרכו לעירו של ידידו הרבי הצדיק, בתואנה שצריך הוא לשהות כמה ימים בעיר דרגלי מסחרו. וכך עלתה ביזו לערוך 'סיעה' אל הצדיק כדי לחסות בצל קדשו ולהתחזק מקרוב אחר תהלוכותיו בקודש, אולי ימצא פתרון לפליאתו המציקה לו מזה עידן.

בנהיגו פנה הישר לבית הרב, לראות האם יוכל להתארח מספר ימים שם בביתו נאוה קודש.

הרבי הקדוש שמח מאוד לקראת האורח החשוב ידד נעוריו, הוא קבלו בסבר פנים יפות ובכבוד גדול, והרב האורח פנה אל הצדיק בבקשתו: 'היי מכירי מימי קדם בלמדנו יחד בנעורינו, והנה הגעתי כעת לעיר זו דרגלי מסחרי, ואשאלה מכם אולי ניתן להתארח כאן בבית ידיד נעורי לכמה ימים?'

הרבי כמובן נענה בשמחה גדולה למצות הכנסת אורחים שהזדמנה לידו, וקיבל את הבידו אל ביתו בכבוד ויקר. ראשית הגיש לפניו סעודה טובה כדי להשיב את ערבון לבו, ולאחר מכן הציע המיטה בפניו כדי שינום את שנתו במנוחה נעימה מעמל טלטול הדרכים.

בלילה ההוא בעלותו על ערש יצועו, נדה שנתו של הרב האורח הוא לא עצם עין כל הלילה, רק עקב מקרוב והביט חרש בעבודת קדשו של הצדיק - וכן עלתה בידו לבחון היטב את כל פרטי הנהגותיו של הרבי. וכן במשך כל ימי שהותו בעיר היה צמוד עם הצדיק בצילא דמהימנותא קדישא בתפילותיו ובלימודיו ובעבודתו בקודש.

בתום מסע ביקורו, בטרם פנה בחזרה לעירו ולביתו, ניסה הרב לערוך לעצמו 'סיכום' מכל מה שראו עיניו בחצר הקודש בהנהגותיו של הרבי. והנה לא רק שלא מצא תשובה לשאלתו, אלא התעלומה עוד גדלה יותר בעיניו. הוא ישב וחישב לעצמו: 'היי גם אנכי מתנהג ממש 'כמעט' כמו הרב, הוא עורך תיקון חצות בבכיה על הארץ, וגם אני עושה כן... הרב לומד אחר התיקון כל הלילה, ואף אני נוהג כן... תפילתי כתפילתו, לימודי כלימודו, ואכילתי כאכילתו... התברר שאף הרבי איננו מלאך, אלא איש ככל האנשים... לא ראיתי כאן שום שינוי והבדל מהותי בהנהגה ביני לבינו. - אשר על כן גדלה פליאתו בכפלים כראותו עתה מקרוב את הכבוד הגדול והערצה העצומה שהסתיים רוחשים לרבם, ודבוקים בו כל כך בביטול הגמור, ואילו הוא אינו זוכה ברבנותו אף לא בשמינית שבשמינית מהכבוד הזה...'

[כאשר שגור כפי העולם בדרך צחות: גם אחד 'רבי' שוקל יותר ממאה קילו 'רבי'...] - הפלא היה עתה אפוא גדול ביותר, איך זכה הרבי למדרגות רמות ונשגבות כאלו, ואילו אני הקטן שצארתי אדם רגיל, רק רב פשוט... - כך היה הופך בדעתו אנה ואנה, ולא מצא פתרון ומענה למבוכתו.

בצר לו החליט לבית ברירה להציג את פליאתו בפני הרבי עצמו! הוא ניגש בפיק בכריים לפני הצדיק, וגילה לפניו את תמיהתו המציקה לו זמן רב, אולי יוכל הרבי עצמו לפשוט את קושייתו.

פתח הרבי את פי קדשו, ואמר: 'אשאלך נא שאלה קטנה תאמר נא האם זכור לך, מתי היה אצלך היום השמח ביותר בחיך?'

בוודאי זכור אני, ענה הרב, היה זה באחד הימים הטובים של מסחרי היין בדרגלי, שבבוקרו, בדרך כלל אין רווחי סחר זה גדולים במיוחד, אף ארע פעם אחת שהוציעה לפני עסקת ענק מספר רב של מרתפים גדולים המלאים וגדושים בחביות רבות של י"ש במחיר טוב שמשום מה החלטתי לרכוש את כולם. - והנה לשמחתי הגדולה יום אחד לאחר ביצוע אותה עסקת העלה שר האוצר את מחיר הי"ש למחיר גבוה ומפולפל ביותר, וכך התעשרתי בבת אחת בעושר רב ונהפכתי לעשיר גדול! - באותה עת זכיתי לחוש היטב טעמה של שמחה גדולה בלב - סיים הרב את מענהו.

נחן אליו הרב, ואמר: 'עתה נהירין הדברים! תדע נאמנה, שכאשר ניגש אני להניח תפילתי בכל יום מתמלא אני שמחה עצומה ונעלה הרבה יותר משמחת המליון הגשמי שלך שהרגשת באותו יום... וכן הוא בכל דבר מצוה ותורה ותפילה או גמילות חסדים שמזכה ינתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

הוא זכור לך, מתי היה אצלך היום השמח ביותר בחיך?'

בוודאי זכור אני, ענה הרב, היה זה באחד הימים הטובים של מסחרי היין בדרגלי, שבבוקרו, בדרך כלל אין רווחי סחר זה גדולים במיוחד, אף ארע פעם אחת שהוציעה לפני עסקת ענק מספר רב של מרתפים גדולים המלאים וגדושים בחביות רבות של י"ש במחיר טוב שמשום מה החלטתי לרכוש את כולם. - והנה לשמחתי הגדולה יום אחד לאחר ביצוע אותה עסקת העלה שר האוצר את מחיר הי"ש למחיר גבוה ומפולפל ביותר, וכך התעשרתי בבת אחת בעושר רב ונהפכתי לעשיר גדול! - באותה עת זכיתי לחוש היטב טעמה של שמחה גדולה בלב - סיים הרב את מענהו.

נחן אליו הרב, ואמר: 'עתה נהירין הדברים! תדע נאמנה, שכאשר ניגש אני להניח תפילתי בכל יום מתמלא אני שמחה עצומה ונעלה הרבה יותר משמחת המליון הגשמי שלך שהרגשת באותו יום... וכן הוא בכל דבר מצוה ותורה ותפילה או גמילות חסדים שמזכה ינתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

הוא זכור לך, מתי היה אצלך היום השמח ביותר בחיך?'

בוודאי זכור אני, ענה הרב, היה זה באחד הימים הטובים של מסחרי היין בדרגלי, שבבוקרו, בדרך כלל אין רווחי סחר זה גדולים במיוחד, אף ארע פעם אחת שהוציעה לפני עסקת ענק מספר רב של מרתפים גדולים המלאים וגדושים בחביות רבות של י"ש במחיר טוב שמשום מה החלטתי לרכוש את כולם. - והנה לשמחתי הגדולה יום אחד לאחר ביצוע אותה עסקת העלה שר האוצר את מחיר הי"ש למחיר גבוה ומפולפל ביותר, וכך התעשרתי בבת אחת בעושר רב ונהפכתי לעשיר גדול! - באותה עת זכיתי לחוש היטב טעמה של שמחה גדולה בלב - סיים הרב את מענהו.

נחן אליו הרב, ואמר: 'עתה נהירין הדברים! תדע נאמנה, שכאשר ניגש אני להניח תפילתי בכל יום מתמלא אני שמחה עצומה ונעלה הרבה יותר משמחת המליון הגשמי שלך שהרגשת באותו יום... וכן הוא בכל דבר מצוה ותורה ותפילה או גמילות חסדים שמזכה ינתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

הוא זכור לך, מתי היה אצלך היום השמח ביותר בחיך?'

בוודאי זכור אני, ענה הרב, היה זה באחד הימים הטובים של מסחרי היין בדרגלי, שבבוקרו, בדרך כלל אין רווחי סחר זה גדולים במיוחד, אף ארע פעם אחת שהוציעה לפני עסקת ענק מספר רב של מרתפים גדולים המלאים וגדושים בחביות רבות של י"ש במחיר טוב שמשום מה החלטתי לרכוש את כולם. - והנה לשמחתי הגדולה יום אחד לאחר ביצוע אותה עסקת העלה שר האוצר את מחיר הי"ש למחיר גבוה ומפולפל ביותר, וכך התעשרתי בבת אחת בעושר רב ונהפכתי לעשיר גדול! - באותה עת זכיתי לחוש היטב טעמה של שמחה גדולה בלב - סיים הרב את מענהו.

אותי השם יתברך לעשות בעולמי הרי מתמלא לבי שמחה עצומה בדבר. - יתכן שמבחינת המעשים ההיצוניים אין הבדל גדול בינינו, שנינו עושים בערך את אותם המעשים. אבל במבחן איכות פנימיות מהות אלו המעשים והסיפוק והרצון והשמחה שבעשיית המצוה יש הבדל גדול מאוד! וממילא גם התוצאות שונות, שכן עיקר תוצאת השפעת מעשי התורה והמצוות שאנו עושים לעילא ולתתא, תלויה מאוד באיכותם הפנימית, כי אחר כוונת הלב הן הן הדברים (ברכות טו:). ובעיקר תלוי הדבר בלב במידת החשק והשמחה והרצון שהאדם פועל ועושה בתורה ובמצוות ועבודת השם יתברך, כי 'רחמנא ליבא בעי'! (סנהדרין קו:).

על דרך שכתב מוה"ר רבי חיים ויטאל זצוק"ל ב"שער הכוונות" (תחילת הספר), שמרן האר"י הקדוש אמר על עצמו, שזכה לכל מדרגותיו מחמת שעשה כל מצוה בשמחה גדולה עד מאוד!

גודל ערך יקרת זמן הישיבה אצל נרות תנוכה... ידוע ומפורסם בספרים הקדושים גודל יקרת ערך 'מחצית השעה' שיושבים ישראל קדושים אצל נרות התנוכה, שהיא 'ע'ת רצוף גדול ומסוגל לפעול גדולות ונצורות לעילא ולתתא.

להבנת הענין נוכל להמשיל זאת על פי טיב מעשה אחד, שמספרים על המלך המפורסם אלכסנדר מוקדון.

פעם יצא המלך למסע ציד ביער ענק רחוק ממקום יישוב כדרך המלכים בימים ההם, שהיו מתענגים ממסעות הציד בעומק מעבה היער, שם בינות לעצים היו נהנים לרוץ אחר חיות טרף יקרות ונדירות ולצוד אותם.

התחפש לו אפוא המלך כאדם כפרי פשוט כדי שלא יכירוהו, ובליווי קפדני של כמה שומרי ראש נכנס אל תוככי היער למסע תענוגותיו. והנה בעודו מתהלך ומשוטט בין עצי הפרא מצא שם המלך להפתעתו איש יהודי זקן ושבע ימים שעזב את כל החיים התוססים שבעיר הגדולה, ובנה לעצמו צריף קטן באמצע היער, ושם איווה למושב לו להתגורר שם בלחודו...

ליד ביתו/צריפו של האיש פיכו להם בצפץ מים חיים במעיין הנובע שם וכן גדל לו הזקן אילן נאה שהתברך בתפוחי היער, ושם בחקל תפוחין קדישין חי את חייו השקטים והנעימים כשהוא ניוון מן התפוחים ושוחה לרוויה מן המעיין.

כראות המלך אלכסנדר מוקדון את כל זאת התפעל מאוד, הנה

על הברכה יעמדו... לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל הפצו"ב

התורמים להפצת העלון... רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 078-10455-05276

ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 078-10455-05276

